

นักปกป้องสิทธิมนุษยชนชุมชนจากอินโดนีเซียและไทย แลกเปลี่ยนกับ Protection International ในการประชุมเดือนธันวาคม 2561 ที่ภาคใต้ของไทย โดยความร่วมมือกับสหพันธ์เกษตรกรภาคใต้ (สกต.) และสหพันธ์เกษตรกรจากอินโดนีเซีย (buruh tani) ทกแห่ง

สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน: บทเรียนจากอินโดนีเซียและไทย

สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมักไม่ได้รับการจัดสรรทรัพยากร หรือถูกออกแบบมา เพื่อให้สามารถปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ของตนอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากมักทำงานกับหน่วยงานอื่นของรัฐบาลซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การละเมิดสิทธิ อย่างไรก็ตาม แม้ในบริบทที่รัฐบาลขาดเจตจำนงทางการเมือง กระบวนการสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งใช้แนวทางการทำงานในเชิงรุกเพื่อปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ของตน สามารถขยายบทบาทในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน และยังอาจกำหนดมาตรการให้เกิดสภาพแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการทำงานปกป้องสิทธิ ดังเช่นในตัวอย่างการทำงานในอินโดนีเซียและไทย ข้อสรุปเชิงนโยบายนี้จำแนกโอกาสและความท้าทายของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน

อารัมภบท

อำนาจหน้าที่ของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน มีความชัดเจนขึ้นมาก โดยเฉพาะช่วงหลังทศวรรษ 1990 ในหลักการปารีสได้ย้ำถึงความสำคัญของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการดำเนินงานเพื่อให้เกิดมาตรฐานสิทธิมนุษยชนในระดับประเทศ ในขณะที่อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยนักปกป้องสิทธิมนุษยชน¹ ย้ำว่าบุคคลทุกคนมีสิทธิในการทำงานส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

ในรายงานปี 2556² มาร์กาเรต เซกักยา (Margaret Sekaggya) อดีตผู้อำนวยการพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยสถานการณ์ของนักปกป้องสิทธิมนุษยชนระบุว่า สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติอาจถือได้ว่าเป็นนักปกป้องสิทธิมนุษยชนโดยตัวของมันเอง และไมเคิล ฟอริสต์ (Michel Forst) ซึ่งดำรงตำแหน่งต่อจากเธอได้กำหนดข้อเสนอนี้เป็นรูปธรรมเพิ่มเติม เพื่อให้สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามารถทำหน้าที่ที่ชัดเจนต่อเนื่อง ในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน

ในปี 2561 พันธมิตรระดับโลกว่าด้วยสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (Global Alliance of National Human Rights Institutions) ซึ่งเป็นหน่วยงานรับรองสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้ประกาศใช้ปฏิญญามาราเกช³

ซึ่งเรียกร้องโดยเฉพาะต่อสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ให้คุ้มครองและส่งเสริมพื้นที่ที่เกื้อหนุนต่อการทำงานของภาคพลเมือง ซึ่งเป็นพื้นที่การดำเนินงานของนักปกป้องสิทธิมนุษยชน โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับผู้หญิงนักปกป้องสิทธิมนุษยชน

การรับรองของพันธมิตรระดับโลกว่าด้วยสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีการจัดอันดับของสถาบันสิทธิฯ แห่งชาติจาก A ถึง C ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในหลักการปารีส ประกอบด้วย

- อำนาจหน้าที่ที่กว้างขวางตามหลักมาตรฐานสิทธิมนุษยชนสากล
- ความเป็นอิสระจากรัฐบาล
- ความเป็นอิสระที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายหรือรัฐธรรมนูญ
- ความเป็นพหุนิยม
- ได้รับการจัดสรรทรัพยากรอย่างเพียงพอ และ
- มีอำนาจเพียงพอในการสอบสวน

พันธมิตรโลกของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะจัดอันดับสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยพิจารณาว่าดำเนินงานสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ทั้งหมดมากน้อยเพียงใด โดยแบ่งเป็นสามอันดับ ได้แก่ (A) ดำเนินงานตามหลักการปารีสอย่างเต็มที่ (B) ดำเนินงานสอดคล้องกับหลักการปารีสบางส่วน (C) ดำเนินงานไม่สอดคล้องกับหลักการปารีส

ทั้งรัฐบาลประเทศไทยและอินโดนีเซีย มีความเผด็จการในโครงสร้างมากขึ้นในช่วงหลายปีที่ผ่านมา นับแต่ปี 2557 ประเทศไทยอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลทหารในนาม คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ภายใต้รัฐบาลคสช. มีการใช้ความรุนแรง การข่มขู่ และการคุกคามด้วยกระบวนการยุติธรรมมากขึ้นต่อนักปกป้องสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ซึ่งเป็นสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของไทย ถูกลดอันดับลงอยู่ที่เกรด B หลังการรัฐประหารปี 2557 เนื่องจากมีข้อกังขาและถูกตั้งคำถามเกี่ยวกับความเป็นอิสระ กระบวนการสรรหาและการแต่งตั้งกรรมการ ความเป็นกลางในการดำเนินงาน รวมทั้งความสามารถในการตอบสนองต่อปัญหาสิทธิมนุษยชนฉุกเฉิน

อินโดนีเซียมีการเลือกตั้งทั่วไปในปี 2562 ซึ่งมีการโต้แย้งผลเลือกตั้งและนำไปสู่ความรุนแรง โดยภายใต้ประธานาธิบดีโจโก มีการข่มขู่และใช้ความรุนแรงกับนักปกป้องสิทธิมนุษยชน โดยเจ้าหน้าที่ไม่ต้องรับผิดชอบ นักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิในที่ดิน ผู้ทำงานต่อต้านการทุจริตและขบวนการในเขตป่าดิบ ต่างต้องเผชิญกับการข่มขู่ ทั้งนี้ อินโดนีเซียมีสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามแห่ง ได้แก่ Komnas HAM, Komnas Perempuan (คณะกรรมการต่อต้านความรุนแรงทางเพศ หรือที่มักเรียกว่า Komper) และคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก (CPNC) นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานคุ้มครองพยานและผู้เสียหาย (LPSK) ที่ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างหน่วยงานเหล่านี้ Komnas HAM ได้รับการจัดอันดับ A ตามการจัดอันดับของพันธมิตรระดับโลกว่าด้วยสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

แม้จะมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่จำกัดและมีสภาพแวดล้อมทางการเมืองที่อ่อนไหว แต่สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติทั้งสองแห่งยังคงสามารถค้นหาช่องทางในการสนับสนุนกลุ่มและบุคคลที่ทำงานปกป้องสิทธิมนุษยชนที่ถูกข่มขู่ ข้อสรุปเชิงนโยบายนี้ มีจุดประสงค์เพื่อ 1) สรุปบทเรียนและประสบการณ์จากบทบาทของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน เป็นข้อมูลจากการสัมภาษณ์กรรมการสิทธิมนุษยชนและเจ้าหน้าที่ของหน่วยงาน รวมทั้งนักปกป้องสิทธิมนุษยชนบางคน และ 2) ระบุการปฏิบัติการที่สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามารถนำไปใช้เพื่อสนับสนุนการทำงานของนักปกป้องสิทธิมนุษยชน แม้ว่าหน่วยงานของตนจะมีอำนาจหน้าที่และทรัพยากรที่จำกัด

การเพิ่มบทบาทของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน

ในงานวิจัยนี้ Protection International พบว่า สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามารถขยายบทบาทของตนในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชนได้ ด้วยการใช้ประโยชน์จากโอกาสที่มีอยู่ภายใต้กรอบของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่เป็นอยู่ แม้จะมีข้อจำกัดในทางโครงสร้าง เนื่องจากไม่มีการระบุขอบเขตอำนาจที่ชัดเจนในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน แต่กรรมการสิทธิมนุษยชนก็สามารถทำงานภายใต้กรอบของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และผลักดันให้เกิดบทบาทในเชิงรุกเพื่อสนับสนุนการคุ้มครองพื้นที่ภาคพลเมืองและนักปกป้องสิทธิมนุษยชน ดังที่ตีตี นูร์ ลาลาย อดีตกรรมการของ Komnas HAM อธิบายในการให้สัมภาษณ์กับทีมงาน PI ในอินโดนีเซียว่า

¹ ที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ, ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน, 10 ธันวาคม 2491, 217 A (III)

² คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, รายงานของผู้อำนวยการพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยสถานการณ์ของนักปกป้องสิทธิมนุษยชน, 27 กุมภาพันธ์ 2556, A/HRC/22/47

³ พันธมิตรโลกของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ Global Alliance of National Human Rights

Institutions (GANHRI) ปฏิญญาเพื่อขยายพื้นที่ภาคพลเมืองในการส่งเสริมและการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน เน้นโดยเฉพาะผู้หญิง บทบาทของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, 10 ถึง 12 ตุลาคม 2561, Marrakech, โมร็อกโก

“แม้จะมีข้อจำกัดอย่างที่เป็นอย่าง Komnas ก็สามารถใช้โอกาสและการตีความในเชิงบวกให้เป็นประโยชน์ได้ Komnas HAM สามารถให้ความเห็นต่อศาล สามารถมีอิทธิพลอย่างสำคัญกรณีที่มีข้อสงสัยว่ามีการก่ออาชญากรรมขึ้น สถาบันอื่น ๆ เคารพและยินดีกับการทำงานของ Komnas HAM แต่ไม่ใช่ทุกหน่วยงาน”

ในส่วนของกสม. ผู้ทำงานด้านสิทธิมนุษยชนคนหนึ่งกล่าวในการให้สัมภาษณ์กับทีมงาน PI ในประเทศไทยว่า “อันคงมา นี่ละไพจิตร กรรมการสิทธิฯ น่าจะเป็นบุคคลเดียวในกสม. ซึ่งทำงานเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน กรรมการที่เหลือทำหน้าที่เป็นเหมือน “ก้าแพงอิฐ” เพื่อปกป้องรัฐบาลทหารมากกว่า”

เจตจำนงของกรรมการสิทธิมนุษยชนที่ตั้งใจจะทำงาน แม้ในขณะที่สมาชิกคนอื่น ๆ ของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่ต้องการทำงานหรือไม่สามารถทำงาน ถูกเน้นย้ำในการสัมภาษณ์หลายครั้งว่าเป็นสิ่งสำคัญ เจตจำนงของกรรมการสิทธิมนุษยชนหรือการทำงานในเชิงรุกของพวกเขา จะเห็นได้จากรูปแบบการดำเนินงานที่ออกมาในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อผลักดันให้เกิดการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน ดังที่ผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยนักปกป้องสิทธิมนุษยชนเน้นย้ำในรายงานของตน

มาร์กาเรต เซกักยา อดีตผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยสถานการณ์ของนักปกป้องสิทธิมนุษยชน เน้นย้ำในรายงานว่าด้วยสถานการณ์ของนักปกป้องสิทธิมนุษยชนปี 2556 (A/HRC/25/55) ว่า

ข้อเสนอเป็นการเฉพาะของมาร์กาเรต เซกักยา อดีตผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยสถานการณ์ของนักปกป้องสิทธิมนุษยชน

“สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่ปฏิบัติตามหลักการปารีสอยู่ในสถานะที่โดดเด่นในการเป็นผู้ชี้แนะและให้คำปรึกษากับรัฐบาลเกี่ยวกับพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชนของตน”

“สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่ปฏิบัติตามหลักการปารีส อยู่ในสถานะที่โดดเด่นในการเป็นผู้ชี้แนะและให้คำปรึกษากับรัฐบาลเกี่ยวกับพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชนของตน” และระบุถึงข้อเสนอแนะหลายประการที่รัฐบาลอาจใช้ประโยชน์จากพันธกรณีเหล่านี้ ในการทำหน้าที่คุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน

- ให้มีอำนาจในการสอบสวนคำร้องและให้การคุ้มครองอย่างเป็นผล (ย่อหน้า 79)
- กำหนดหน่วยประสานงานหลักในการทำงานคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน (ย่อหน้า 80)

- ติดตามกรอบกฎหมายและระเบียบการปกครองที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิ (ย่อหน้า 81)

- เผยแพร่ข้อมูลโครงการที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิ (ย่อหน้า 82)

ในบรรดาข้อเสนอแนะเหล่านี้ ยกเว้นข้อหนึ่ง เป็นสิ่งที่สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามารถทำได้โดยไม่ต้องมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายเป็นการเฉพาะ ไมเคิล ฟอรัสต์ ผู้รายงานพิเศษคนปัจจุบัน (ซึ่งใกล้จะครบวาระ) ยังได้กล่าวถึงแนวทางการปฏิบัติที่ดีของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชนในหลายโอกาส ในมติคณะกรรมาการสิทธิมนุษยชนที่ 31/55 วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2559 ผู้รายงานพิเศษย้ำว่า สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการทำงานของนักปกป้องสิทธิมนุษยชน

PROTECTION
international

ข้อเสนอแนะของไมเคิล ฟอรัสต์ ผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยนักปกป้องสิทธิมนุษยชนคนปัจจุบัน

“พวกเขาสามารถส่งเสริมการทำงานของนักปกป้องสิทธิได้ด้วยกิจกรรมระดับด้านสิทธิมนุษยชน ให้ความรู้ด้านสิทธิมนุษยชน และติดตามสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชน รวมถึงสถานการณ์ของนักปกป้องสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้ ยังควรเชื่อมกลไกการรณรงค์ระดับชาติกับกลไกระดับภูมิภาคและสากล โดยเฉพาะในคณะมนตรีสิทธิมนุษยชน และกระบวนการทบทวนสิทธิมนุษยชนตามวาระ (UPR) ทั้งนี้ สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหน่วยงานที่ควรต้องรับเรื่องร้องเรียนการละเมิดสิทธิ และให้มีการสอบสวนจับตาตรวจสอบปัญหาในเชิงระบบและในเชิงรัฐธรรมนูญและแสดงข้อกังวลต่อฝ่ายตุลาการ และอบรมนักปกป้องสิทธิในด้านสิทธิและความปลอดภัย ทั้งยังสามารถทำหน้าที่สังเกตการณ์การประชุม เพื่อคุ้มครองเสรีภาพในการชุมนุม โดยการรวบรวมข้อมูลการปฏิบัติมิชอบของตำรวจ” (S94)

ในมติข้อเดียวกัน ฟอรัมยังมีข้อเสนอแนะเป็นการเฉพาะต่อสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเนื่องจากข้อเสนอแนะของผู้รายงานพิเศษคนก่อนหน้าเขา ได้แก่ (ก) จัดทำแผนเพื่อคุ้มครองนักปกป้องสิทธิ กำหนดบุคคลที่เป็นผู้ประสานงานในการดำเนินงานและการมีปฏิสัมพันธ์กับนักปกป้องสิทธิอย่างสม่ำเสมอ และ (ข) ติดตามและสอบสวนตามคำร้องที่ได้รับมาจากนักปกป้องสิทธิเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของพวกเขา (อ้างแล้ว § 117)

การดำเนินงานส่วนใหญ่สามารถกระทำได้โดยไม่ต้องมีกฎหมายบัญญัติหน้าที่ แต่ต้องมีเจตจำนงทางการเมือง ความรู้เกี่ยวกับข้อเสนอแนะและมาตรฐานระหว่างประเทศ และมีการจัดสรรทรัพยากรให้เหมาะสม

การคุ้มครองที่สำคัญอีกรูปแบบหนึ่งคือความสนับสนุนจากประชาชน ในรูปของแถลงการณ์และการรณรงค์เพื่อสร้างจิตสำนึก ซึ่งทำให้สังคมตระหนักถึงและเห็นความชอบธรรมของนักปกป้องสิทธิมนุษยชน การดำเนินงานเช่นนี้มีส่วนช่วยอย่างมากในการป้องกันการข่มขู่และการโจมตี รวมทั้งช่วยลดวัฒนธรรมการลอยนวลพ้นผิด การสนับสนุนในรูปแบบนี้มีคุณค่าอย่างยิ่ง ในแง่ที่ช่วยกระตุ้นให้หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ระดับสูงให้ความสนใจกับปัญหา เพื่อให้พวกเขาช่วยยุติการคุกคามที่เกิดจากเจ้าหน้าที่ระดับล่าง อีกทั้งยังช่วยเรียกร้องความสนใจจากระดับนานาชาติต่อปัญหาการละเมิดของหน่วยงานในพื้นที่และในประเทศ นักปกป้องสิทธิในที่ดินคนหนึ่งในประเทศไทยอธิบายว่า กสม. เคยมีบทบาทกดดันให้หน่วยงานในพื้นที่ ยุติโครงการก่อสร้างที่ละเมิดสิทธิด้านสิ่งแวดล้อมและชุมชน

“ทหารต้องการเคลียร์พื้นที่เพื่อก่อสร้างถนนสายใหม่ ซึ่งส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม กสม. จึงกดดันมาที่ผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งสั่งให้จัดประชุมเพื่อหาทางออก ในปัจจุบัน ทหารยุติการก่อสร้างถนนสายใหม่นี้แล้ว”

การรณรงค์ระดับสากลเป็นข้อได้เปรียบของกสม. ดังที่นักปกป้องสิทธิในที่ดินคนเดียวกันอธิบายว่า “การเผยแพร่ข้อมูลไปยังประชาคมโลกช่วยสร้างแรงกดดัน จนผู้ว่าฯ รู้สึกไม่สบายใจ และต้องหาทางแก้ไขปัญหานี้”

ภาคประชาสังคมก็สามารถมีบทบาทสำคัญเพื่อผลักดันให้กรรมการสิทธิมนุษยชนลงมือแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนได้ ในแง่การเก็บข้อมูลและสร้างจิตสำนึก ซึ่งจะช่วยให้ส่งเสริมให้กรรมการสิทธิฯ มีแรงกดดันเพิ่มขึ้นต่อหน่วยงานของรัฐ นอกจากนี้ สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญเช่นกัน เนื่องจากมีอิทธิพลต่อความเห็นของประชาชน ซึ่งมีอิทธิพลต่อการดำเนินงานของรัฐในท้ายที่สุด

“สื่อมวลชนมีอิทธิพลอย่างมาก เช่นเดียวกับองค์กรมวลชนและภาคประชาสังคม Komnas จะให้ความสำคัญมากขึ้นกับพลวัตจากภายนอก หากภาคประชาสังคมและองค์กรมวลชนเข้าร่วมรณรงค์ เมื่อสื่อรายงานข่าวบางเรื่อง ดูเหมือนว่า Komnas HAM จะให้ความสำคัญด้วย” (นักปกป้องสิทธิมนุษยชน, อินโดนีเซีย)

สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติยังสามารถให้ความสนับสนุนในอีกรูปแบบหนึ่ง กล่าวคือ การอยู่ร่วมกับนักปกป้องสิทธิมนุษยชนในบางสถานการณ์ การอยู่ร่วมกับพวกเขาอาจเกิดขึ้นในหลายรูปแบบและมาตรการ ที่มีเป้าหมายเพื่อสนับสนุนนักปกป้องสิทธิมนุษยชนหรือกลุ่มของพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น ในประเทศไทย กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะเดินทางร่วมกับนักปกป้องสิทธิมนุษยชนเวลาที่พวกเขาเดินทางไปแจ้งความกับตำรวจหรือร้องเรียนกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อประกันว่า นักปกป้องสิทธิมนุษยชนมีสิทธิในการรายงานเมื่อเกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชน และสามารถใช้สิทธินั้นได้อย่างปลอดภัย กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติยังจัดการลงพื้นที่ดูงาน เมื่อได้รับรายงานว่ามีการข่มขู่นักปกป้องสิทธิมนุษยชน ซึ่งอาจมองได้ว่าเป็นมาตรการรับมืออย่างเร่งด่วนอย่างหนึ่ง ซึ่งช่วยลดความเสี่ยงที่จะเกิดการโจมตีได้ แม้เป็นการชั่วคราว

การไกล่เกลี่ยระหว่างนักปกป้องสิทธิมนุษยชนกับหน่วยงานของรัฐ เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการอยู่ร่วมของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่อาจมีประสิทธิผลอย่างมาก ในปี 2550 ภายหลังจากนักปกป้องสิทธิในที่ดินสองคนถูกดำเนินคดีข้อหาหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา และความผิดทางคอมพิวเตอร์ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ อังคนา นีละไพจิตร กรรมการสิทธิฯ ได้เชิญให้หน่วยงานของกองทัพที่เป็นผู้แจ้งความมาที่สำนักงานกสม. เพื่อการไกล่เกลี่ยและมีข้อเสนอแนะ ส่งผลให้ต่อมามีการถอนฟ้องคดีในอีกกรณีหนึ่ง นรินทร์ พิทักษ์วัชรระ กรรมการสิทธิฯ แทรกแซงอย่างรวดเร็วในสถานการณ์ที่นักปกป้องสิทธิมนุษยชนตกเป็นเป้าการสอดแนมของทางการ ในฐานะเป็น “บุคคลผู้มีอิทธิพล” นรินทร์ พิทักษ์วัชรระแจ้งอย่างชัดเจนในจดหมายต่อทางการว่า บุคคลและชุมชนของเขาเป็นนักปกป้องสิทธิมนุษยชนซึ่งทำงานร่วมกับกสม. ส่งผลให้ต่อมาตำรวจยุติการดำเนินคดีกับนักปกป้องคนนั้น

มาตรการคุ้มครองที่สำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามารถนำมาใช้ได้คือ การออกจดหมายเพื่อคุ้มครองและการจัดทำบันทึกความเข้าใจกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยบันทึกความเข้าใจเหล่านี้เป็นพื้นฐานความตกลงเพื่อความร่วมมือระหว่างสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติกับหน่วยงานระดับชาติอื่น ๆ หรือกับหน่วยงานที่มีบทบาทคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชนรวมทั้งหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย อย่างเช่นในกรณีของ Komnas HAM ซึ่งมีการทำเอ็มโอยูกับ LPSK (หน่วยงานคุ้มครองพยานและผู้เสียหาย) เพื่อสนับสนุนการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชนซึ่งเป็นผู้เสียหายและพยานในขณะที่เกิดการละเมิดสิทธิขึ้น

“KPK (คณะกรรมการจัดการทุจริตแห่งชาติอินโดนีเซีย) กำหนดมาตรการคุ้มครอง เพื่อให้การคุ้มครองกับผู้เปิดโปงข้อมูลด้วย โดยจะมีการจัดประชุมร่วมกับตำรวจ รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้จะกำหนดให้มีตำแหน่งผู้รายงานพิเศษสำหรับนักปกป้องสิทธิมนุษยชนใน Komnas HAM แล้ว ยังมีการดำเนินงานเพื่อจัดทำเอ็มโอยูกับหลายหน่วยงาน รวมทั้ง LPSK อย่างไรก็ดี เนื่องจากมีการฟ้องเพื่อเอาผิดทางอาญา

หลายคนก็กับนักปกป้องสิทธิมนุษยชน Komnas HAM จึงอาจต้องทำ เอ็มโอยูหรือความตกลงร่วมกับหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายอื่น ๆ อีกด้วย ทั้งตำรวจ อัยการ และศาล” (นักปกป้องสิทธิมนุษยชน, อินโดนีเซีย)

ข้อจำกัด

สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมักมีข้อจำกัดเนื่องจากสภาพแวดล้อมทางการเมือง และอาจไม่มีอิสระมากเพียงพอจากอิทธิพลของรัฐบาล ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นนักปกป้องสิทธิมนุษยชนจากอินโดนีเซียบอกว่า ข้อจำกัดอย่างหนึ่งของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกลไกคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชนคือ ผู้ละเมิดสิทธิมักเป็นหน่วยงานของรัฐเอง เราจะเห็นว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นทั้งในไทยและอินโดนีเซีย เนื่องจากรัฐบาลของทั้งสองประเทศได้ใช้สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเพื่อสนับสนุนจุดยืนที่ละเมิดมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเร็ว ๆ นี้ Komnas HAM ได้แสดงจุดยืนสนับสนุนกฎหมายจำกัดสิทธิของผู้มีความหลากหลายทางเพศในสุมาตราตะวันตก โดยอ้างว่า ต้องให้ความสำคัญกับ “สิทธิทางวัฒนธรรม” ส่วนในประเทศไทย คสช.ได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขอำนาจหน้าที่ของกสม. โดยเน้นว่าให้ไปเพื่อความสอดคล้องกับวัฒนธรรม จารีตประเพณีและศาสนาในประเทศ ส่งผลให้การตีความที่หลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามมาตรฐานสิทธิมนุษยชน

สิตี นูร์ ลายลา กรรมการสิทธิมนุษยชนมีความเห็นในทำนองเดียวกัน “ในบรรดากรรมการสิทธิมนุษยชน พวกเขาต่างมีความเห็นแตกต่างกันในบางเรื่อง ทั้งในเรื่องของโทษประหาร การแต่งงานข้ามศาสนา และผู้มีความหลากหลายทางเพศ” การปฏิบัติของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงอาจมีความแตกต่างกันอย่างมาก ขึ้นอยู่กับความเห็นส่วนตัวของกรรมการสิทธิมนุษยชนแต่ละคน ซึ่งความเห็นส่วนตัวเช่นนี้อาจทำให้เกิดปัญหา

“ทัศนคติของกรรมการสิทธิมนุษยชนได้รับอิทธิพลอย่างมากจาก สภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง สิ่งแวดล้อม และสังคม ซึ่งมีอิทธิพลต่อการพิจารณา การทำงาน และการตัดสินใจ ยกตัวอย่างเช่น ในการทำงานกับบุคคลที่มีพื้นฐานมาจากกลุ่มมุสลิมแนวอนุรักษ์นิยม จะแตกต่างจากการทำงานกับคนที่มีความเชื่อพื้นฐานมาจากการเป็นข้าราชการหรือนักเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชน” (สิตี นูร์ ลายลา กรรมการสิทธิมนุษยชน)

ความเป็นมาของกรรมการสิทธิมนุษยชนเป็นปัจจัยสำคัญเช่นกัน นักปกป้องสิทธิมนุษยชนจากไทยคนหนึ่งกล่าวว่า “ก่อนรัฐประหาร กสม.ยังคงทำหน้าที่ได้ดี ช่วงก่อนหน้านั้น นายแพทย์นิรันดร์ เป็นหนึ่งในกรรมการสิทธิมนุษยชนของกสม. และทำงานร่วมกับเรา แต่ตอนนี้ประธานกสม.เป็นอดีตผู้พิพากษา พวกเขาให้ความสนใจแต่กับกฎหมายไทย แต่ไม่ได้สนใจหลักการสิทธิมนุษยชน”

อคติของกรรมการสิทธิมนุษยชนยังอาจมีอิทธิพลต่อความสนใจของพวกเขาที่มีต่อนักปกป้องสิทธิมนุษยชน เจตจำนงทางการเมืองของกรรมการสิทธิฯ เป็นปัจจัยสำคัญที่ชี้ว่า สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะทำหน้าที่ในเชิงรุกในส่วนของการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชนหรือไม่ มากจนขนาดว่าหากกรรมการสิทธิฯ ไม่แสดงความสนใจ ความสนับสนุนเชิงองค์การย่อมลดน้อยลงหรือหายไปเลย ดังที่เจ้าหน้าที่กสม.คนหนึ่งกล่าวในการให้สัมภาษณ์ ข้อจำกัดที่สำคัญอย่างหนึ่งของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติคือ การขาดอำนาจหน้าที่และความ

เป็นกลางของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในแง่ของการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน

“ในกรณีที่มีการดำเนินคดีอาญากับนักปกป้องสิทธิมนุษยชน การไกล่เกลี่ยของกรรมการสิทธิมนุษยชนมักไม่อยู่บนพื้นฐานการตีความมาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยนักปกป้องสิทธิมนุษยชน กรรมการสิทธิมนุษยชนไม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของมาตรฐานที่มีผลบังคับใช้กับนักปกป้องสิทธิมนุษยชน... แต่กลับให้ความสนใจกับบรรทัดฐานตามกฎหมายระดับชาติมากกว่า ทำให้การแทรกแซงที่เกิดขึ้นไม่มีผลเป็นพิเศษ เป็นเหมือนการปฏิบัติตามกฎหมายทั่วไปมากกว่า” (นักปกป้องสิทธิมนุษยชน, อินโดนีเซีย)

นอกจากนี้ในเจตจำนงทางการเมืองแล้ว ข้อจำกัดอีกประการหนึ่งคือ แม้ในกรณีที่กรรมการสิทธิฯ สนใจที่จะสนับสนุนนักปกป้องสิทธิมนุษยชน แต่มาตรการของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติก็อาจเป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิบัติได้เสมอไป แม้ว่าสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในทั้งสองประเทศจะมีอำนาจในการสอบสวน แต่ก็ดูเหมือนจะไม่ใช่เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดอย่างเป็นผล เนื่องจากที่ผ่านมามีการดำเนินคดีกับผู้ละเมิดสิทธิบ่อยครั้ง ส่งผลให้มีวัฒนธรรมการลอยนวลพ้นผิดอย่างแพร่หลาย ผู้ให้สัมภาษณ์จากอินโดนีเซียคนหนึ่งอธิบายว่า ส่วนหนึ่งเป็นเพราะบทบาทของ “สำนักงานอัยการสูงสุดซึ่งทำตัวเป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาละเมิดสิทธิมนุษยชนร้ายแรงและไม่ได้ทำงานอย่างสอดคล้องกับ Komnas HAM”

โอกาสที่จะ “หลุดออกจากกรอบ”

ทั้งในประเทศไทยและอินโดนีเซีย กรรมการสิทธิมนุษยชนต่างมีวิธีและแนวทางของตนเองในการใช้อำนาจหน้าที่ เพื่อทำงานร่วมกับหลายหน่วยงานรวมถึงหน่วยงานของรัฐ และอยู่ร่วมกับนักปกป้องสิทธิมนุษยชนที่เสี่ยงภัย นอกจากนี้ แม้ในสถานการณ์ที่ผู้กระทำผิดสามารถลอยนวลพ้นผิดในเชิงโครงสร้างได้ ความร่วมมือระหว่างภาคประชาสังคมกับสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ยังเป็นปัจจัยสำคัญในการหนุนเสริมการทำงานของนักปกป้องสิทธิมนุษยชน ด้วยวิธีการเช่น การรายงานข้อมูลการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อกลไกรับข้อร้องเรียนระหว่างประเทศ หรือการออกแถลงการณ์ประณามการละเมิดในเวทีระหว่างประเทศ การดำเนินงานเช่นนี้อาจช่วยข้ามผ่านอุปสรรคในระดับประเทศได้ ดังที่ผู้ให้ข้อมูลคนหนึ่งตั้งข้อสังเกตว่า การทำงานลักษณะนี้มักขึ้นอยู่กับเจตจำนงของกรรมการสิทธิมนุษยชน

“อย่างแรก กรรมการสิทธิมนุษยชนต้องมีวิสัยทัศน์ที่เข้มแข็ง ซึ่งต้องควบคู่ไปกับ...การทำงานรณรงค์คัดค้าน การตอบรับกับประเด็น รวมถึงความสัมพันธ์ นอกจากนี้ [พวกเขาต้อง] “ลือบับ” ตำรวจ หน่วยงานและองค์กรของรัฐ โดยวิสัยทัศน์ที่เข้มแข็งจะช่วยให้กรรมการสิทธิมนุษยชนสามารถหาทางออก และกำหนดยุทธศาสตร์การรณรงค์คัดค้าน และมีแนวทางจัดการ เพื่อจะไม่ต้องยอมจำนนกับกรอบทางราชการ”

การขาดคนทำงานที่มีความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นอุปสรรคต่อการทำงานคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้ ปุ่มหลังและการแบ่งขั้วทางการเมืองในหมู่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน มักเป็นอุปสรรคต่อการทำงานเพื่อให้เกิดมาตรฐานสิทธิ

Indonesian and Thai human rights defenders participate at a workshop on protection strategies during the community exchange organised by Protection International in December 2018, in Southern Thailand.

มนุษยชน และยังเป็นอุปสรรคต่อการทำงานของนักปกป้องสิทธิมนุษยชนและขัดกับหลักสิทธิมนุษยชนอีกด้วย

นักปกป้องสิทธิมนุษยชนจากอินโดนีเซียและไทยเข้าร่วมการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ ว่าด้วยยุทธศาสตร์การคุ้มครอง ในระหว่างการแลกเปลี่ยนชุมชนที่จัดโดย Protection International ในเดือนธันวาคม 2561 ในภาคใต้ของไทย

“Komnas HAM สามารถทำงานได้หลายอย่างที่‘ไม่’ได้ถูกระบุในข้อกฎหมาย และงานเหล่านี้อาจนับเป็นโอกาส เช่น การจัดทำกลไกเพื่อให้เกิดการประสานงานในทางสาธารณะ หากอยากทำงานแบบออกจากกรอบ [...] แม้บางอย่าง‘ไม่’ได้ถูกระบุไว้ในกฎหมาย ก็ไม่มีใครบอกว่าห้ามทำหรือทำไม่ได้”

ประเด็นที่เกี่ยวข้องในการนำไปปฏิบัติ

สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชน สามารถขยายบทบาทและสนับสนุนการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชนได้ด้วย

- ใช้มาตรการเชิงรุก เช่น การลงพื้นที่อย่างทันที่ เมื่อมีรายงานว่าเกิดการละเมิดและการข่มขู่ นักปกป้องสิทธิมนุษยชน การอยู่ร่วมกับนักปกป้องสิทธิมนุษยชน และการให้คำแนะนำกับนักปกป้องสิทธิมนุษยชนที่ถูกดำเนินคดีอาญา การวางแผนเพื่อติดตามและประเมินสถานการณ์ของนักปกป้องสิทธิมนุษยชนในหลายพื้นที่อย่างสม่ำเสมอ การออกแถลงการณ์ให้ความชอบธรรมกับนักปกป้องสิทธิมนุษยชน การแสดงจุดยืนไม่ยอมรับการโจมตีหรือทำร้ายนักปกป้องสิทธิมนุษยชน การทำหน้าที่เป็นผู้ไกล่เกลี่ยกับหน่วยงานของรัฐ โดยแสดงจุดยืนที่สอดคล้องกับการตีความอย่างรอบด้านตามมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

- การจัดทำเอ็มโอยูกับหน่วยงานของรัฐต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน อย่างเช่น ตำรวจ ทหาร หน่วยงานความมั่นคง และหน่วยงานปราบปรามทุจริต เพื่อส่งผลให้เกิดมาตรการที่มีประสิทธิภาพเพื่อการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน
- เผยแพร่ข้อมูลจากรายงานของนักปกป้องสิทธิมนุษยชนระดับท้องถิ่นและชุมชนในเวทีระดับโลก โดยอาจสนับสนุนการยื่นคำร้องต่อหน่วยงานระหว่างประเทศ หรือการออกแถลงการณ์เพื่อเผยแพร่ระดับสากล และส่งเสริมความร่วมมือกับองค์กรประชาสังคมที่ทำงานด้านการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน และปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนเป็นพันธมิตรที่ช่วยส่งเสริมงานของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติก็อาจได้รับประโยชน์จากองค์ความรู้ของภาคประชาสังคม เกี่ยวกับบริบทและสถานการณ์ที่อาจจำเป็นต้องมีการแทรกแซง
- กำหนดให้มีพื้นที่และแผนการทำงานภายใต้โครงสร้างของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อติดตามสถานการณ์ของนักปกป้องสิทธิมนุษยชนโดยเฉพาะ และใช้มาตรการเพื่อสนับสนุนและคุ้มครองหากจำเป็น
- พิจารณาประวัติการทำงานของเจ้าหน้าที่สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่หลากหลาย และให้มีเจ้าหน้าที่ที่มีประสบการณ์การทำงานด้านสิทธิมนุษยชน รวมทั้งมีประสบการณ์ทำงานกับภาคประชาสังคมด้วย
- ประกันว่า กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและเจ้าหน้าที่ ต้องมีพันธกรณีอย่างชัดเจน ในการตีความสิทธิมนุษยชนให้สอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศ รวมทั้งมีความเข้าใจเกี่ยวกับปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยนักปกป้องสิทธิมนุษยชน และข้อเสนอแนะของสหประชาชาติที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อเสนอแนะของผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยนักปกป้องสิทธิมนุษยชน เกี่ยวกับบทบาทของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน

เกี่ยวกับโครงการนี้

ในปี 2560 Protection International สัมภาษณ์กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและนักปกป้องสิทธิมนุษยชนบางส่วน เพื่อประเมินประสิทธิภาพเชิงองค์การในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน ข้อมูลจากการสัมภาษณ์จะกำหนดยุทธศาสตร์ในการการทำงานร่วมกับนักปกป้องสิทธิมนุษยชนของ Protection International ในอินโดนีเซียและไทย

รายงานชิ้นนี้ “การขยายอำนาจหน้าที่ของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน: กรณีของอินโดนีเซียและไทย” จัดทำขึ้นโดยทีมงานของ Protection International ที่กรุงเทพฯ

(ปรานม สมวงศ์, Paola Carmagnani) จาการ์ตา (Damairia Pakpahan, Swandaru, Cahyadi Satriya) และบรัสเซลส์ (Mauricio Angel, Enrique Eguren) และได้เสนอในที่ประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้: ปัญหาท้าทายของการคุ้มครอง กรุงเทพฯ ประเทศไทย วันที่ 13 และ 14 กรกฎาคม 2560 จัดโดย Asia Centre

ในระหว่างหนึ่งปีถัดมา Protection International ได้สังเกตการทำงานร่วมกันระหว่างนักปกป้องสิทธิมนุษยชนที่เราอยู่ร่วมด้วย กับกรรมการสิทธิมนุษยชนของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นอกจากนี้ ในปี 2562 เราได้สัมภาษณ์นักปกป้องสิทธิมนุษยชนเพิ่มเติม โดยเน้นผู้ที่เคยมีประสบการณ์การทำงานกับสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในขั้นตอนการดำเนินการต่างๆ นี้ เราได้นำข้อสังเกตและข้อค้นพบมาวิเคราะห์ร่วมกับประสบการณ์จากงานภาคสนามและงานวิจัยทางวิชาการ

ทีมวิจัย

ปรานม สมวงศ์
Damairia Pakpahan (เจ้าหน้าที่ภาคสนาม)
Samy Amanatullah (ผู้จัดทำรายงาน)
Sara Pastor (บรรณาธิการและแก้ไข)

UNIVERSITY
of York

Centre for Applied Human Rights
University of York
Yorkshire House
6 Innovation Close, York Science Park
Heslington, York YO10 5ZF
United Kingdom

+44 (0)1904 325830
cahr-admin@york.ac.uk
york.ac.uk/cahr

ผู้เขียน

Protection International

Copy-editing

Alice Nah
Rhiannon Griffiths
Piergiuseppe Parisi

กิตติกรรมประกาศ

เราขอขอบคุณเป็นพิเศษต่ออสิตี นูร์ ลายลา อดีตกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของอินโดนีเซียและทีมงาน ผู้หญิงนักปกป้องสิทธิมนุษยชน อังคณา นีละไพจิตร อดีตกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของไทยและทีมงาน รวมถึงนักปกป้องสิทธิมนุษยชนที่ให้สัมภาษณ์แต่ไม่ต้องการให้ระบุชื่อ

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทำงานและนโยบายสาธารณะด้านการคุ้มครองสิทธิในการปกป้องสิทธิมนุษยชนของ Protection International กรุณาดูเว็บไซต์ของ PI:

<https://www.protectioninternational.org/en/our-work/what/public-policies>

เกี่ยวกับ Protection International

Protection International (PI) เป็นองค์กรระหว่างประเทศที่ไม่แสวงหากำไรที่ทำงานสนับสนุนนักปกป้องสิทธิมนุษยชนผ่านโครงการคุ้มครองอย่างรอบด้าน ทั้งนี้ โดยมีเป้าหมายเพื่อ (i) สร้างความเข้มแข็งให้นักปกป้องสิทธิเพื่อให้สามารถจัดทำ

ยุทธศาสตร์การคุ้มครองของตนเอง และสามารถทำงานปกป้องสิทธิได้อย่างปลอดภัย (ii) มีอิทธิพลต่อหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้พวกเขาปฏิบัติตามพันธกรณีที่จะคุ้มครองนักปกป้องสิทธิ และ (iii) สนับสนุนบุคคลและหน่วยงานอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน เพื่อให้สามารถทำหน้าที่ในเชิงบวกของตนได้มากที่สุด

ข้อมูลอ้างอิง

Protection International, สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและการคุ้มครองนักปกป้องสิทธิมนุษยชน: องค์ความรู้จากอินโดนีเซียและไทย, ข้อสรุปเชิงนโยบายว่าด้วยนักปกป้องสิทธิมนุษยชน Hub Policy Brief 9, Centre for Applied Human Rights, University of York: York, จาก hrdhub.org

ภาพประกอบ

Protection International

ออกแบบ

Design & Print Solutions